

12. Seherf Emil: Alföldünk pleisztocén és holocén rétegeinek geológiai és morfológiai viszonyai és ezeknek összefüggése a talajalakulással, különösen a sziklatalajképződéssel. (M. Kir. Földtani Intézet évi jelentései 1925—28.) Budapest, 1935.

13. Sümeghy József: A Nagykunság felszíni képződményei. (M. Kir. Földtani Intézet Évi Jelentése 1930—31-ről), Budapest, 1937.

14. Vendl Aladár, Takáts Tibor és Földváry Aladár: A budapestkörnyéki löszről. (Mathematikai és Természettudományi Értesítő, III.) Budapest, 1934.

15. Vendl Aladár: A Csepel-sziget homokjáról. (Földtani Közlöny, XLIII.) Budapest, 1913.

16. Vendl Miklós: Kőzet-szén- és éremeghatározó módszerek. Sopron, 1935.

TÁRSULATI ÜGYEK

GESELLSCHAFTSANGELEGENHEITEN

DR. SCHMIDT SÁNDOR BÁNYAFŐTANÁCSOS MEGNYITÓ BESZÉDE A MAGYARHONI FÖLDTANI TÁRSULAT 1938. ÁPR. HÓ 10-ÉN ESZTERGOMBAN MEGTARTOTT VÁNDORGYŰLÉSÉN.

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A Magyarhoni Földtani Társulat igen tisztelt Elnöksége megbízott azzal, hogy készítsem elő mai vándorgyűlésünknek lehetőségét Szent István királyunk szülővárosában. A legnagyobb örömmel vállaltam a megtisztelő megbízatást annál is inkább, mert 36 év előtt tartotta a Társulat utolsó ilyen vándorgyűlést s így rendkívüli örömet jelentene mindnyájunknak, ha e szent Istváni év lenne elhatározó arra nézve is, hogy ezentúl a vándorgyűléseket évenként megtartva, vidéki városainknak nemcsak kultúráját, lakosságát, épületeit és szociális be rendezéseit ismerjük meg, hanem megismerkednénk e városok mély ségeivel, sok minden elhatározást döntően befolyásoló földtani szerkezetével is.

Hűséges munkatársammal: Gácsér János bányaigazgató úrral a megtisztelő feladatot el is intéztem a vendéglátó főgymnázium igen tisztelt igazgatójának, Dr. Balogh Albin főtiteltelendő úrnak, az eucharisztikus ünnepségeket előkészítő bizottság elnökének szíves és fáradságtalan támogatásával.

Hátra van még az a kedves és megtisztelő kötelességem, hogy a Társulatnak a vándorgyűlésen megjelent igen tisztelt Tagjait, valamint a gyűlésen megjelent igen tisztelt kedves vendégeket szeretettel üdvözöljem.

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Amilyen meghatottsággal fogadtuk a Magyarhoni Földtani Társulat idei közgyűlésén elhangzott elnöki megnyitót, mikor szép ma-

gyar nyelvünk tisztaságáért szállott síkra s igyekezett e törekvést minden tagjának lelkiismereti kérdésévé emelni, éppen olyan meghatározó mai vándorgyűlésének Esztergomban való megtartása is. Az eucharisztikus világkongresszus súlyát és nemzeti jelentőségét igyekszik ugyanis a társulat kidomborítani azzal, hogy tagjainak és azokon keresztül az egész ország minden nagy tudósainak hangulatát, meggyőződését tárja — mindennél nagyobb nevelő hatással — ország-világ elé, hogy minél többet tud valaki, minél mélyebben hatol be a föld mélyébe, rejtett természeti jelenségek törvényszerűségeinek kutatásába, lelke annál inkább keresi az egyetlen fixpontot, mely megnyugvást hoz, mely az emberi elmének hozzáférhetetlen természeti titkokban magyarázatot ad: a végtelen, az egész világot uraló Isten fogalmát!

E nevelésért, e pasztorálásért hálás lesz az igen tisztelt társulat vezetőségének, minden egyes tagjának a kettős szent évet ünneplő egész magyar nemzet s így a részemről elmondandó üdvözlés sem lehet más, mint a jó kívánság: Isten hozta és Isten áldja hazafias, nemes áldozatos munkájukat.

ESZTERGOM UTÁN. . .

A Magyarhoni Földtani Társulat esztergomi vándorgyűlése 1938. évi április hó 10-én.

Régeen volt olyan felejthetetlen napja a Magyarhoni Földtani Társulatnak, mint április 10-én. Az 1902. évi, selmecbányai vándorgyűlés óta először kerekedett fel a geológusok apraja-nagyja, hogy tisztelegjen ezúttal Esztergomban, a keresztény Magyarország első városában Szent Istvánnak, a „Nagy Alapítónak” emléke előtt. Esztergom a beszélő kövek városa és köves emberek elvitték szerető, meleg szívüket a jól ismert kövek közé, hogy meghallgassák azok beszédét. És mit mondtak a kövek? A kemény gránit, a ragyogó márvány, az égetett téglák, a színes festmények mind-mind elmállanak elporladnak, de a nemes gondolat, a nagy tettek emléke ma is elevenen él. Beszéltek a kövek régi diésőségünkről, beszéltek nagy küzdelmekről, harcokról, győzelmekről és vereségekről, dulásokról és újraépítésekről. Beszéltek a kövek arról, hogy a romokon újra a magasba szöktek a sziklafalak, mert kő van mindég, csak habares legyen és ember legyen.

Esztergom sokat adott ezen a délelőttön a magyar geológusoknak. És mi a vándorgyűlésünkön szintén adtunk valamit Esztergomnak. Elődeink rámutattak arra, hogy kis országunk boldogulása és népiünk jóléte elsősorban attól függ, hogy hogyan használjuk fel azokat a javakat, amit nekünk a kövek adnak. Az aranyat és a vasat, a petróleumot és a forróvizet kő, a föld adja, csak érte kell nyúlunk. A geológus ezeket keresi önzetlenül, a közjóért. Ő is megérdemel egy szíves kézszerítást.

Szép volt az az együttérzés, az az összhang, amely minden geológust elhozott Esztergomba. Mindenki úgy érezte, hogy több ilyen vándorgyűlésre volna szükség.

Kulhagy Gyula.